

fordi nu en Gang en hvilken som helst Finansminister maa lægge en Ramme for Budgettet og sige, at den og den Udgiftsmængde maa ikke overstiges. Der skal jo være en Grænse et Sted, og man maa jo have Valget mellem, om man vil have den ene eller den anden Art. Bevillinger med eller ikke. Jeg tror, at meget kunde rettes her, hvis man kunde faa — ja, jeg forlanger ikke en Gang den samme Regel, som man har i England — men blot den Regel, at der ved 3die Behandling ikke af det private Initiativ kan stilles Ændringsforslag. Paa den Maade, det nu er, blive de andre, der staa overfor saadanne Ændringsforslag, frygteligt unfair stillede, dels fordi de ikke kunne kende Bevillingen nøje, og dels fordi de enkelte Bevillinger, der ere stillede ved 3die Behandling, ikke ere stillede i Forhold til det hele store Budget. Det vilde derfor være ønskeligt, om man havde en Praksis som den før omtalte, og det kunde ikke anses for et Angreb paa Tingets Magtstilling, al den Stund det i England ikke engang ved 1ste Behandling er tilladt det private Initiativ, at stille Ændringsforslag af positivt Indhold til Regeringens Forslag. Vi have netop i dette Regnskab et bestemt Bevis paa, hvor uheldigt det er. I 1905—06 — eller var det 1904—05 — blev det foreslaaet ved 3die Behandling af Flertallet efter Ministerens Ønske, at den kgl. Livsforsikringsanstalt skulde have Ret til at købe en Bygning. Jeg var den Gang meget mod denne Foranstaltning. Det ærede Medlem for Hillerød (Dinesen) skuffede mig den Gang. Jeg vidste om ham, at det var en Mand, der gerne vilde spare; jeg blev derfor ked af, at han gik med dertil. Nu viser det sig, at det var uklogt, idet man i Aar maa afskrive paa Livsforsikringens Kapital, fordi Bygningen ved den foretagne Ombygning har vist sig at være meget for dyr. Sligt kommer man let til, naar man giver saadanne hurtige Bevillinger ved 3die Behandling uden at have haft Lejlighed til at sætte sig ind i Sagen. Overskuddet i 1905—06 var $6\frac{1}{4}$ Mill. For 1906—07 antager jeg, det bliver et Par Mill., og for 1907—08 staa vi overfor om ikke et Underskud saa i hvert Fald ikke noget Overskud. Dertil have vi nu opsamlet store Aktiver. Jeg skal ikke følge Finansministeren i at paavise disse Aktivers Natur, men kun sige, at realisable Midler, som hindre, at vi behøve at optage Statslaan, have vi en hel Del af, nemlig, hvis man tæller sammen, hvad der er i Reservefond,

i Kassebeholdning og dertil tager Brandforsikringsfonden og Statslaanefonden, ca. 60 Mill., hvoraf de 40 i Effekter, altsaa Obligationer og Aktier, medens 20 ere i Kontanter. Af disse 40 Mill. er — det siger jeg rent en passant —, saa vidt jeg kan se, kun 5—6 Mill. i russiske Statspapirer.

Det er den finansielle Situation, ud fra hvilken vi, naar Toldloven kommer for, skulle bedømme Hensigtsmæssigheden og Rigtigheden af at vedtage en Skatteenedsættelse og en Skatteomlægning.

Jeg skal til Slut tillade mig at rette nogle enkelte Spørgsmaal til enkelte Ministre, og jeg kan gøre det ganske kort. Jeg vil tillade mig at spørge den højtærede Justitsminister, eller jeg behøver ikke at spørge, om den højtærede Minister vil forelægge et særligt Lovforslag om edsvorne Revisorer, da jeg jo ved, at den højtærede Minister ikke vil det, men da vi vedblivende anse et saadant Forslag for ønskeligt, ville det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Møller) og jeg tillade os at fremsætte et saadant. Det andet Spørgsmaal angaar Nationalbankens Oktroy. Jeg spørger der, hvorfor Justitsministeren ikke er bleven færdig endnu. Da Oktroyen udløber i 1908, staaer det for mig som ret mærkeligt, at vi endnu ikke have faaet et Forslag paa Tingets Bord. Det vil altsaa komme saa sent, at vi blive tvungne til, hvad der vil være yderst uheldigt at give Nationalbanken 2 Aars Forlængelse i Stedet for, at vi hellere maatte komme til at behandle den virkelige Oktroy. Jeg opfordrer den højtærede Minister til, saa snart som muligt at fremlægge denne Oktroy. Derimod er jeg glad ved en anden Ting fra Ministerens Side, nemlig at den højtærede Minister ikke har besat Ekscellencen Nellemanns Plads, og jeg haaber, at Rygtet taler sandt, at Ministeren ikke agter at besætte den, før vi faa Nationalbankens ny Oktroy.

Den højtærede Indenrigsminister skal jeg tillade mig at spørge, hvornaar Aktieloven dog kommer. Den Gang, vi havde Gründerperioden fra 1895—1899, havde vi i høj Grad Brug for en Aktielov, og den lydhøre Minister Bramsen tog ogsaa Lære efter det og nedsatte en Kommission til at udarbejde et Forslag. Den gjorde det ogsaa. Vi have ikke under Ministeriet Deuntzer af Grunde, der ere mig ubekendte, set dette Forslag blive fremlagt. Nu ere vi allerede ude i en ny Gründerperiode, en Gründerperiode, hvor vi se Banker, der ere oprettede for at støtte Detailhandlere,